

HOOFDSTUK 1

Louis

Duiven

Aan de haven van Gent krioelt het van het ongedierte. Ratten, muizen, duiven en nog meer ongewenste fauna palmen de buurt in alsof het hun eigenste territorium is. Geparkeerde wagens krijgen geregeld een douche van witte duivenbrij en om elke hoek van de straat ligt een gevleugeld lijk. Moeders troosten hun huilende kinderen om het triestige noodlot van het beest en sleuren hen gehaast langs de straat verder. Buurtbewoners ergeren zich mateloos aan alles wat gepaard gaat met de vlucht van grijs-witte vogels. De duif is veruit de minst geliefde vogelsoort in de straten van Gent.

Een hongerig exemplaar pikte gulzig smurrie van het trottoir in Dok Zuid terwijl een vrachtwagen, versierd met allerlei nummerplaten en internationale vlaggen, naderde. Gehypnotiseerd door enkele broodkruimels in het midden van de weg bleef het beest zich verder voederen. De truck kwam dichterbij en hield zijn vaart aan. Op twee meter van de duif namen de waarnemingszin en het startinstinct het ogenblikkelijk over. Als een pijl door de lucht vloog het beest weg. Volledig gedesoriënteerd ramde het met een luide bons het slaapkamerraam waarachter Louis Coppens in een diepe slaap lag. Zijn hele lijf kaatste 20 centimeter boven de matras en kwam terug neer terwijl hij een vloekende kreet uitsloeg. *Fucking kutbeest*. Even was de Gentenaar zich niet bewust van waar hij zich bevond. Het licht brandde

op zijn netvlies terwijl hij de kamer onderzocht. Zijn mond voelde kurkdroog aan, alsof zijn tong een verdorde spons was met een grauw aroma van tabak. *Hoe laat is het? 10 uur. Shit, ik moest al twee uur aan het werk zijn. Nee, toch niet. 't is zaterdag. Mijn kop... Juist ja, gisteren pintjes. Hoe laat was het? Pfff... Geen idee. Wat heb ik eigenlijk uitgestoken? Koen? Oh ja... Een pintje met Koen. Hoe ben ik thuis geraakt? Doet er niet toe... Ik ben thuis.* Een zucht van verlichting verliet zijn longen. Hij rekte zich lang uit. Zijn gedachten raakten haast elke morgen verward in een wirwar van zwarte gaten, onverschilligheid en valse beloften om de volgende gelegenheid sneller huiswaarts te keren en minder alcohol achterover te slaan. Het vrijzinnige levenspad dat hij bewandelde, maakte dat de gaten in zijn leven alleen maar groter werden. Hij hunkerde naar vrijheid, vrijheid die hij niet bezat. Want wat is vrijheid? De luxe om te gaan en te staan waar hij wil. Of het verworven recht om niet te moeten doen wat de maatschappij van hem verlangt. Verantwoordelijkheden waren als loodzware enkelbanden, het demobiliseerde hem. Gebonden zijn aan taken bezorgde hem stress, het idee van verplichtingen wekte claustrofobische zweetbuien op, alsof de muren mechanisch op hem afkwamen. Het leven van Louis was een puinhoop, een gedesorganiseerde warboel waarin maar één ding telde: fun. Structuur en discipline achtte hij overbodig in zijn dagelijkse routine. Het leven was te kort om lange uren te kloppen op een onderbetaalde job en jezelf geen rust te gunnen, vond hij. Niemand hoefde zich als een slaaf te gedragen om de massa te plezieren. Alleen de rijken hadden baat bij de uitsloverij van het gewone volk, het voetvolk, een cultuur waar hij geen deel van wou uitmaken. En toch ging er geen dag voorbij of de chaos brak uit van zodra de wekker van Louis als een sirene tekeer ging.

Prestatiedrang had hij niet. Niets moest, alles kon. Maar de dwangbuis van maatschappelijke consequenties dicteert dat je geld moet verdienen om te overleven.

Elke morgen speelde hetzelfde scenario zich af wanneer hij de ogen opende en beseftte dat hij gaan werken moest. Hij wipte recht uit zijn horizontale positie, veegde de sliert half opgedroogd kwijl van zijn gezicht af, stiefelde naar de keuken en gooide een tas oploskoffie achterover. Elke ochtend verbrandde hij zijn tong, greep naar de dichtstbijzijnde hoop kleren, trok die zo snel mogelijk aan en trotseerde ongewassen de buitenwereld. De ochtendtooi was elke keer een ontmoedigende start van zijn werkdag. De walm van dauw en uitlaatgassen, veroorzaakt door filerijdende automobilisten, maakte hem onpasselijk. Wat bezielt de mensen om gezamenlijk in metalen dozen te staan aanschuiven? Velen onder hen konden perfect met de fiets naar het werk, maar hadden banale excuses om het milieu hun middelvinger te geven. Louis ergerde zich aan de luie burger die een brood haalde bij de bakker om de hoek en daarvoor zijn wagen nam. In gedachten turfde hij het aantal obese personages in de wagen en sportievelingen op de fiets. Je hoefde geen wetenschappelijke steekproeven te runnen om de positieve gevolgen van fietsen te meten. Hij haatte de verloedering van de maatschappij en de daarbij horende vervuiling. Bovendien had hij een hekel aan blije gezichten in de ochtend. De radio bleef dan ook consequent uit tot het fatsoenlijk was om mensen en hun vervelende opgewekte stemmen te incasseren. Het kon niet gezond zijn om opgejut te zijn voor negen uur. Brommend en mompelend sprong hij elke werkdag op zijn fiets en trapte richting hoofdkwartier van het postbedrijf waar hij werkte, een job waar hij toe-

vallig was ingerold. Toen hij nog studeerde, twaalf jaar terug, werkte hij elke paasvakantie en kerstperiode als sorteerder bij De Post. Dat was nog voor machines zijn taak overnamen. Wanneer hij zijn diploma journalistiek op zak had en niet onmiddellijk een betrekking vond bij een mediahuis, een uitgeverij of een lokaal dagblad, besloot hij vast in dienst te gaan bij zijn vertrouwde werkgever. De eerste jaren meldde hij zich enthousiast aan wanneer er open vacatures in journalistieke sectoren gepubliceerd werden. Maar toen hij telkens afgewezen en verslagen terug naar huis keerde, begroef hij zijn wilskracht om journalist te worden. Als postbode kwam er brood op de plank en hij zou tijd genoeg hebben om aan zelfontplooiing te doen. Een debuutroman schrijven was een idee waar hij de voorbije vijf jaar van droomde. Zijn eerste woorden stonden nog niet op papier, noch had hij een plot uitgewerkt om zijn ambitie als novellist vorm te geven.

Niet zelden kwam hij te laat op zijn betalende baan. Elke verwittiging kon wel eens de laatste zijn. Op het eeuwige geduld van zijn baas kon hij niet blijven rekenen. Belachelijke excuses zoals een platte fietsband of zijn burgerlijke plicht om zijn geile vriendin van ochtendseks te voorzien voor ze uit bed stapten, amuseerden zijn chef de eerste maanden. Maar zijn verdraagzaamheid kende na twaalf nonchalante jaren een limiet. De waarheid was dat door elektriciteitswerken in de straat, de stroom geregeld werd afgesneden. Zo werd Louis regelmatig wakker met een alarmklok die 00:00 knipperde, terwijl de reële tijd 9:30 klokte. Zijn gevloek kon de hele buurt wekken. Hij vroeg zich af of zijn burens een beroep deden op een wekker met batterijen om de ellende van zich overslapen te voorkomen. Of had de in-

wonende bourgeoisie van zijn appartementsblok geen jobs met onmogelijke starturen? De elektriciteitsproblemen konden toch niet alleen hem teisteren? Die dag kon hij gerust zijn. Het was zaterdag. Het weekend waar hij sinds maandag half tien naar uitgekeken had.

Camembert

Louis was drieëndertig jaar jong, maar oogde enkele jaren ouder dan hij in werkelijkheid was. Zijn bruine haren waren nooit fris gewassen en kleefden met enkele lokken aan zijn glimmende voorhoofd. Door gebrek aan gezonde voedingsmiddelen en een overdosis aan fastfood en videogames, was zijn gezicht weinig doordrongen van pigment. Zijn lichaam was niet gebouwd om zware arbeid te verzetten. Louis' magere gestalte leek eerder nuttig om tijdens middelbare schoollessen de anatomie van de mens te verklaren. Onder de rode schijn van zijn ogen zaten kastanjekleurige irissen die altijd in het niets leken te staren, versuft en verdwaald. Ouderdomsverschijnselen hadden hem het laatste jaar enorm toegetakeld. Zo snel dat hij zich dagelijks zag vergrijzen, zeker na een avondje pintelieren. Zijn lippen plakten samen door opgedroogd speeksel en de kwalijk riekende geur in de kamer maakte hem misselijk. Het aroma van zweet en overrijpe camembert vloog in zijn neus. Het danige gehamer in zijn hoofd irriteerde hem nog het meest. Zijn geheugen had fragmenten uit zijn losbandige avond gewist en daar zat Louis niets mee in. Hoe minder hij zich herinnerde, hoe beter. Als een man zodanig veel dronk dat hij zich niets meer voor de geest kon halen, dan had er zich hoogstwaarschijnlijk iets voorgedaan wat hij liever uit zijn hersenen bande. En wat brandt er meer dan alcohol?, dacht Louis. Vaak zorgden herkenning en déjà vu's voor teleurstellingen en taferelen die alleen gêne opriepen. Een

moment van verheldering manifesteerde zich toen Louis zijn schoenen in de hoek van het slaapvertrek zag staan. Ze hadden een gele korst gekregen van wat alleen maar afkomstig kon zijn van het halfverteerde pak friet met mayonaise en stoverijsaus. Zulke taferelen deden zich vaker voor als hij op stap ging met Koen Zimmer. Zijn beste vriend wist wat een man nodig had na een uitputtende werkweek, een ontsnapping aan de dagelijkse sleur. Zelf vond Louis zijn drankgebruik niet problematisch. Vaak gingen er weken voorbij zonder een druppel aan te raken. De drang meldde zich enkel aan wanneer hij een moment van onderhuidse frustratie moest verwerken. Zijn vriendin, vervelende mensen om zich heen of een bedrukkende werksituatie waren de meest frequente aanleidingen van zijn sporadische zuippartijen. Wanneer hij te veel op had, ontpopte Louis zich als een vervelende zatlap. 'Er zijn altijd twee soorten drinkers', pleitte zijn beste vriend Koen, die zelden een glas alcohol aanraakte. Wanneer ze op stap gingen, lag zijn plezier in het observeren van de caféganger. 'Enerzijds hebben we de speelse en charismatische dronkaard, een drinker die iedereen aan het lachen brengt door stuntelig gedrag en hilarische openbaringen. Anderzijds hebben we het meelijwekkende drankorgel. Hij die zijn kleren onder pist, zigzaggend de weg naar huis aflegt of te hoog gegrepen meisjes lastigvalt. 'En zo'n sukkel, mijn vriend, ben jij als je drinkt', verweet Koen hem. Het statement leek te kloppen, op het lastigvallen van de meisjes na. Louis was geen rokkenjager.

Toen Louis' rode ogen die ochtend gewend raakten aan het klare daglicht, zag hij de kamer waar hij zich nooit heeft thuis gevoeld. De oranje smurrie die nog in zijn ooghoeken zat, wreef hij eruit. De korstjes vielen regelrecht tussen

de satijnen lakens. Overal waar hij keek zag hij beige, het kleur zonder symboliek of pit. De kleerkast was beige en had enorme spiegeldeuren, wat de beige verf aan de muren deed weerkaatsen. Op de kast lag een beige koffer volledig onder het stof, die nooit werd gebruikt om op reis te gaan. Er stond een eiken commode in de hoek van de kamer waarop een beige lamp stond met daarnaast twee witte zinloze porseleinen potjes. Op de grond lag een wit tapijt met lange wollen haartjes, het enige attribuut in de kamer waar Louis mee gediend was. Zijn tenen werden altijd omhelsd door het warme comfortabele gevoel van geweven wol. Op het bed lag een beige hoeslaken, een beige onderlaken en wel acht beige donzige kussens. Het leek alsof er een bom beige verf in de kamer was ontploft. De karakterloze kleur viel Louis tegen, maar het boeide hem evenmin om er iets aan te doen. Het appartementencomplex, waar hij met zijn vriendin in huisde, heette Maison Beige. Een decadent stuk architectuur waarin de duurste en modernste materialen werden gebruikt om als pronkelement de dokken van Gent te doen opleven. In de buurt kon je geen enkel gelijkaardig onderdak vinden in zijn categorie. De beige constructie was een trekpleister voor de welstellende waaghalzen die te vinden waren voor een duur appartement in de verwaarloosde achterbuurt van de Oost-Vlaamse hoofdstad. Volgens gemeentelijke beleidsplannen zou het vergeten havengebied in een nieuw jasje gestoken worden. Wie besloot vastgoed op te kopen in die omgeving zou later een heleboel winst maken. Dat werd de inwoners van Maison Beige bij aankoop beloofd. Het gebouw telde vijf verdiepingen; twintig meter lengte en vijftien meter breedte. Het gelijkvloers waar de garage en containers zich bevonden, werd niet bewoond door eigenaars. De eerste verdieping was eigendom

van Louis' vriendin. Op de tweede verdieping vertoefde Rosa Tronte. De verdieping daarboven werd ingepalmd door het gezin Van Maertelaere. En in het penthouse op de hoogste verdieping huisde meneer Corneels. Elk appartement had een bewoonbare oppervlakte van bijna driehonderd vierkante meter. In ontwikkelingslanden pasten wel vier gelukkige gezinnen in zo'n vestiging. In het luxeoord aan de haven was zo'n stek voldoende voor één driekoppig gezin of zelfs één persoon. Naast de ingang van Maison Beige bevond zich de lobby, voorzien van planten, een salon waar niemand ooit in ging zitten en vijf brievenbussen. De eerste vier bussen waren afgewerkt met gouden plaatjes en sierlijk gegraveerde letters die de namen van de eigenaars vormden. De onderste bus had enkel een plastic houdertje met een papieren strook erin die de letter 'Y' spelde. Louis had nooit geweten waarvoor die letter stond. Bij het rondbrengen van brieven had hij wel eens in die bus gekeken, uit nieuwsgierigheid, maar nooit leek er wat in te zitten. De bus moest bestemd zijn voor de syndicus, geloofde hij. Die mannen factureerden maandelijks tweehonderdvijftig euro om de gemeenschappelijke delen te onderhouden. Wat rijkaards al niet overhebben om er knus bij te zitten, spotte Louis, wanneer hij geconfronteerd werd met de buitensporige geldverkwistende levensstijl die sommige inwoners erop nahielden. De hal werd geparfumeerd met een bloemige geur, net als in de luxewinkels. Rondom het terrein konden inwoners genieten van een goed onderhouden stukje groen. Niet dat iemand ooit gebruikmaakte van deze oase.

Naast hem lag zijn knorrende vriendin, Nele. Ze sliep door een winterse verkoudheid met haar mond open. Wat had hij een hekel aan dat miezerige gezicht. Vroeger had hij zo'n beeld nog als schattig aanschouwd, had hij haar een kop

thee gezet met honing erin om de pijn te verzachten. Maar die dagen waren verstreken. Haar tanden hadden duidelijk hun beste tijd gehad, voor zover hij kon zien. Op dertigjarige leeftijd had ze het paardengebit van een oud vrouwtje. Het ochtendlicht weerkaatste in haar ijzeren tandvullingen, die op hun beurt reflecteerden in de spiegeldeuren van de kast. Ze was een circusattractie, een freakshow, dacht Louis. Even kokhalsde hij, want de geur van camembert, die hij eerder had opgesnoven, kringelde uit Neles mond. Langzaam richtte hij zich op om zover mogelijk van de stank weg te geraken en merkte toen zijn ochtenderectie op. Het ding had zijn eigen leven, wat kon hij eraan doen? Even aarzelde hij haar te beminnen, richtte zijn rechterwenkbrauw op, keerde zijn hoofd richting Nele en tuitte overwegend zijn lippen. Half vooroverbuigend om zijn vriendin zachtjes wakker te maken en een kusje op haar voorhoofd te geven, wat subtiel voorspel op weg moest helpen, besloot hij dat idee snel van de kaart te vegen. Hij sloeg zijn lid nog liever in een coma dan haar te bestieren. Hoofdschuddend stapte hij het gigantische bed uit en krabde de jeuk weg aan zijn achterwerk, geeuwend. Vanop afstand leek het bed een enorme wolk die de slanke Nele deed wegzinken in de pluizige massa. Zorgvuldig stapte hij uit bed en nam zijn geurende schoenen mee. Het geluk zat hem mee, want Nele sliep rustig verder. De ondervraging over zijn avondje uit, die in ieder geval nog zou volgen, kon hij even uitstellen. Niets kon hun luxeflat heftiger in rep en roer zetten dan een avondje plezier met Koen. Zijn vriendin en zijn beste vriend waren niet de beste vrienden. Ze hadden een hekel aan elkaar. De ene vond de andere een omhooggevallen trut, terwijl de andere werd afgeschilderd als een marginale kwast. Een oorlog die Louis liever links liet liggen. Hier

en daar kwam een conflict eens boven water, maar bij het merendeel van hun activiteiten wist hij de twee vijandige kampen perfect gescheiden te houden. Vreemd dat ze elkaar het licht niet in de ogen gunden, aangezien Koen jaren geleden Nele aan Louis had voorgesteld. Louis kon zich nog goed herinneren dat Koen ooit stapelgek was op haar. Tijden veranderen, dacht hij.

Eieren

In de keuken opende Louis de gigantische koelkast, uitgerust met voice control, een digitaal boodschappenlijstje en een ijsmachine. De robotstem van de koelkast sprak: 'Goedemorgen, Nele'. 'Nele, verdomme?', vloekte hij. 'Nele ligt nog te ronken, stomme roestbak'. De teleurstelling was nog groter toen hij zag dat er geen eieren meer waren. 'Waarom vertel je me dat niet? Waarom vertel je me niet dat ik door de bittere kou moet om geen honger te lijden?' Louis kalmeerde zichzelf en zocht naar alternatieven als ontbijt. Misschien nog goed ook, anders zou het rumoer in de keuken Nele vast en zeker wakker schudden en dat wilde Louis koste wat kost vermijden. Ze werd altijd extra sikkeneurig als ze niet spontaan opstond. En die verkoudheid maakte haar nog monsterlijker. Een boterkoek van gisteren en oploskoffie moesten maar volstaan, besloot hij. Links van de koelkast stond een andere technologische uit-sloer te blinken: een beige espressomachine. Koffie zetten was voor Louis een hele uitdaging sinds Nele het toestel had gekocht, uitgerust met te veel knoppen, kleppen, een gruiscontainer en een moeilijk te vinden watertoevoer. Koffie zetten vergde toch niet zoveel toeters en bellen. Het was enkel nodig om de meest aromatische drank ter wereld te produceren, bestaande uit heerlijk ruikende koffiebonen en heet water, niets meer. Een eenvoudige delicatessen met een eeuwenoude traditionele verankering kon een man als Louis 's morgens gelukkig maken. Zo'n simpel pleziertje als

een dampende kop koffie maakte de start van de dag voor Louis een stuk verdraaglijker. Het toestel leek hem te bespotten wanneer hij in de kast naar de zakjes instantkoffie reikte. Had het ding ook kunnen spreken, net als de ijskast, dan had het de woorden 'Louis heeft een beperkte hersencapaciteit' uitgespuwd. Het nam de helft van het aanrecht in beslag en werd enkel en alleen gebruikt als Nele bezoek had. Ze weigerde er dagelijks gebruik van te maken. Een compleet nutteloze aankoop vond Louis, maar geld was nooit een probleem geweest in het gezin waarin Nele opgroeide. Gezien worden en schone schijn waren de basisnormen in de familie Danneels. Haar vader was de oprichter van Danneels nv, het advocatenbureau waar iedereen met een gescheurde broek buitenkwam. Het kantoor stond bekend om haar meedogenloze advocaten en hun vlekkeloze parcours als het op winnen van complexe rechtszaken aankwam. Wanneer ze bij meester Danneels aanklopten, betaalden cliënten hun hele vermogen en gaven daarbovenop hun ziel als het moest. Ze streefden naar een vonnis dat hen zou sparen van een gevangenisstraf of geldboetes. Geen enkel offer was te groot voor zijn cliënten om een gunstig ticket naar een vrijspraak te bemachtigen. Een doelstelling die Johan Danneels maar al te graag uitbuitte. De man was de levende vertolking van *The Godfather*. Zijn onderkaak stond een tikkeltje naar voren en hij was kalend. Alleen boven zijn oren bleven enkele eenzame sprietjes haar over. Door alle cliëntendinertjes had hij een pens ontwikkeld die in zijaanzicht een rond figuur schaduwde. De knopjes ter hoogte van zijn buikstreek dreigden van zijn hemd weg te schieten. Een kleine fijne snor boven zijn lip maakte het plaatje van de Italiaanse schurk volledig af. Louis keek melancholiek naar de foto van de maffioso met zijn dochter,

die met een magneet aan de koelkast vasthing, en trok zijn bovenlip omhoog. Hij voelde angst en afgunst voor de man op de foto en wist dat hij altijd op zijn hoede moest zijn. Sinds hun eerste ontmoeting wist Louis wat voor engerd zijn toekomstige schoonvader was. Nele stond erop Louis na vijf maanden in hun relatie voor te stellen aan haar ouders. Johan Danneels, geladen met ouderlijke nieuwsgierigheid, prikte een datum om het kersverse koppel uit te nodigen voor een kennismaking tijdens hun zondagse lunch. De middag verliep gemoedelijk toen ze met z'n vieren aan tafel genoten van gegrilde makreel met een sausje op basis van kerstomaten, sjalotten en witte wijn. Angelique Danneels, die de lichte maaltijd had klaargemaakt, mocht enkel van Louis lovende woorden ontvangen. Zowel haar man als haar dochter gaven geen enkel compliment. Mevrouw Danneels had bij nader inzien weinig tot geen woorden gewisseld tijdens het middagmaal. Vrouwen, en moeders in het bijzonder, waren naar gewoonte toch babbelzieke wezens? Ze moest een uitzondering zijn geweest, dacht Louis. Hij kon moeilijk inschatten of ze ooit een knappe dame was geweest. Ze droeg te veel make-up om enige realiteit te kunnen waarnemen. Hij vermoedde dat ze ooit een stralend gezicht gehad had, zoals Nele, maar van een weelderige uitstraling bleef alleszins niets meer over. Bedeesd en passief at Angelique haar makreel op, dipte na elke hap dwangmatig haar mond af met haar stoffen servet en legde haar bestek inert neer toen er enkel wat saus op haar bord achterbleef. De luxebroodjes op tafel gebruikte ze niet om de heerlijke saus mee weg te soppen, zoals Louis wel met smaak deed. Etiquette was in dit huis duidelijk van toepassing. Angeliques robotachtige houding gaf Louis een vreemde indruk, alsof ze psychisch niet aanwezig was en enkel uit-

voerende commando's opvolgde. Nadat iedereen een koffie als afsluiter had gedronken, nodigde de meest aanwezige gespreksvoerder aan tafel, Neles vader, Louis uit naar zijn bureau om een digestief te nuttigen. Louis was niet gepositioneerd om zijn aanbod af te slaan, dus stond hij samen met de impressionante figuur op en knikte instemmend. Nele knipoogde vanuit haar stoel naar haar liefde voor hij naar de donkere kamer achter een dubbele mahoniehouten deur werd geleid. Zou hij heelhuids en ongeschonden terugkeren, dacht hij? Met enige schrik betrad hij de ruimte en werd onmiddellijk geïmponeerd door het interieur. Boekenkasten vol lederen kaften en exclusieve eerste edities reikten tot aan het plafond. Drie Chesterfield zetels en een marmeren salontafel stonden in de rechterhoek van de indrukwekkende ruimte. Twee Perzische tapijten bedekten de originele houten vloer, een raam van tweeënhalft meter hoog zorgde voor de nodige directe verlichting en een Victoriaans bureaumeubel stond in het midden van de kamer. De hele ruimte geurde naar leder en een mysterieus snuifje kruidnagel. Johan nam trots plaats in een bureaustoel die op maat gemaakt leek te zijn. De initialen van zijn naam, J.D., waren op het hoofdeinde van de stoel in kalligrafische letters gestikt. Aan de overkant van het bureau stond een zetel voor bezoekers, minder stijlvol maar niet minder luxueus. Louis wachtte tot hij werd uitgenodigd om te zitten.

'Zo', begon meneer Danneels. 'Jij bent dus het nieuwe vriendje van mijn dochter. Ze heeft al heel wat over jou verteld. Je kent ze wel, meisjes en hun onophoudelijke gekwetter.' Hij legde de nadruk op 'nieuwe' om duidelijk te maken dat er voor Louis nog meer slachtoffers op deze pijnbank gezeten hadden.

‘Klopt’, zei Louis met opgeheven hoofd. ‘Dat geloof ik toch.’ Zijn ogen draaiden zenuwachtig rond en hunkerden naar de vrijheid die zich achter de gesloten dubbele deur bevond. Klamme handen en een transpirerend voorhoofd werden stilaan voelbaar, terwijl hij luisterde naar het dominerende getik van een klok in een donkere hoek van de kamer.

‘Dat geloof je? Of dat ben je zeker?’, kaatste de advocaat terug. Het was duidelijk dat hij zich in zijn nopjes voelde. Het machtsspel was hem niet vreemd. Louis kon zich voorstellen hoe de man aan de andere kant van het bureaumeubel als kind mieren folterde met een vergrootglas, dat zonnestralen tot een verzegend moordwapen had gebundeld. Het sadistisch ventje had toen waarschijnlijk de grondbeginselen gelegd van zijn machtsgeile karakter. De man had zich voorbereid op elk mogelijk antwoord en was gewapend met jaren ervaring om het vriendje van zijn dochter op de rooster te leggen. De spanning hing in de lucht, maar het slachtoffer hield het hoofd koel. Louis had niets te verbergen, zijn intenties waren eerlijk en zuiver.

‘Dat ben ik zeker, meneer.’ Minuten gingen voorbij voor meneer Danneels rechtstond, een lade onderaan zijn bureau opentrok en een fles single malt met twee glazen tevoorschijn haalde.

‘Met of zonder ijs?’, vroeg de man met een inspecterende blik. Waar moest hij het ijs vandaan halen dan? Uit zijn broekzak?, dacht Louis.

‘Zonder, graag.’ Zijn stem brak, maar hij kuchte de zenuwen weg.